

Olax: "Ik kap ermee."

Op vrijdag 15 januari kwam Nederlandstalig liedjeszanger Olax met een verrassend, hartverscheurend besluit naar buiten. Na 5 jaren de Haagse podia en festivals afgegaan te zijn met zijn kritische noten en verlichtende tonen, na een eigen album en een ep in samenwerking met Mullet, is het gedaan met zijn carrière als "die dikke met de baard". Wat uitleg is natuurlijk wel op z'n plaats. Om het angstaanjagend megalomaan groteske ego waar hij zo trots op is nog een fikse opsteker te geven, leek het niet meer dan gepast om iemand die in eloquentie en ontrechte zelfverzekerdheid met hem kon wedijveren hem te laten interviewen. De keus was snel gemaakt. Aldus: Olax interviewt Olax.

Olax, Olax, Olax... je doet ook wel alles om in het nieuws te komen, is het niet?

Het is. Maar hoe aandachtsgelukkig ook, ik heb deze keer heus wat te zeggen. Het is mooi geweest. Ik kap ermee.

Er wordt in de wandelgangen gefluisterd dat je inspiratie op is. Dat je niks nieuws meer kan brengen. Hoe waar is dat?

Het is zeker niet zo dat mijn eindeloze bron van creativiteit opgedroogd is. Wel is het evident dat ik niet meer zo schrijfgierig ben als in mijn onzekere en gefrustreerde tienerjaren. Tussen m'n veertiende en m'n twintigste heb ik zeker tweehonderd nummers geschreven waar ik niet geheel ontevreden over ben, en nog zeker twee keer zoveel bagger. Inmiddels schrijf ik twee goeie songs per jaar. En die breng ik vervolgens niet uit.

Heb je de wereld dan niks meer te vertellen? Ben je uitgepraat?

Nee, maar ik ben op zoek naar een nieuwe vorm. Nederlandstalig schrijven was toen ik ermee begon een uitdaging. Inmiddels is het een beperking geworden. Met mijn nieuwe project Boréas, een powermetalband, schrijf ik weer in het Engels. En daar gaat het niet allemaal alleen maar over mezelf. Ik kan mezelf in die band ook muzikaal beter ontwikkelen. Als Olax was het voornamelijk mezelf een beetje begeleiden terwijl alleen de tekst belangrijk was. In Boréas stort ik me volledig op de piano.

Niet letterlijk, hoop ik?

Nee. Dat zou zonde van de piano zijn.

En nu? Komt er een afscheidstournee? Een slotoptreden? Een laatste album?

Ik ga sowieso nog één keer spelen. En wel in de vorm die me tot nu toe het best bevallen is: als #dikkemetdeband, dat wil zeggen, in samenwerking met Mullet, spelen we op HPC Winterfest op zaterdag 20 februari.

Dat weet ik natuurlijk al lang. Je gebruikt deze publicatie alleen om daar aandacht voor te vragen.

Je kent me te goed, Olax. Natuurlijk wil ik heel graag dat iedereen die ik ken, en iedereen die Mullet kent, en iedereen in het algemeen én bijzonder bij mijn laatste optreden als Olax is. Het gaat sowieso een fabuleuze show worden, en we hebben wat leuke verrassingen in petto. Het wordt ook de laatste kans om onze duo-ep te kunnen kopen. Wat de fuck, ik ga ze waarschijnlijk bij bosjes weggeven.

En dan?

En dan is het klaar met de act Olax. Geen Nederlandstalig cabaret meer voor mij. Ik ga verder met Boréas en met mijn leven. Mezelf kennende doe ik over twee jaar voor de grap weer ergens een klein showtje, waarschijnlijk in mijn stamkroeg Musicon. Maar nieuw materiaal, nee. Het is mooi geweest.

Het is inderdaad mooi geweest. Als je zelf zo terugkijkt op de afgelopen vijfeneenhalf jaar... wat waren dan je leukste momenten?

Wat een saaie vraag. Maar, ik denk dat mijn albumrelease in Theater PePijn met stip bovenaanstaat. M'n eerste echte theatershow. Verder was de samenwerking met Mullet, het samen produceren van een ep, en vooral "Olaxfest" (de ep-release) heel bijzonder. Hun muzikaliteit, hun originaliteit, hun humor... het blijft m'n favoriete Haagse band, en ik ben heel trots dat ik het podium met ze mag delen. Daarom vind ik het ook zo gepast dat mijn laatste optreden met Mullet samen is. 20 februari. Winterfest. Had ik dat al gezegd?

Ja.

Oh ja, joh?

Waar ben je het trotst op? Wat is hetgene waarvan je zou willen dat mensen eraan dachten als de naam 'Olax' rinkelt?

De atheïst. Het nummer waarin ik vanuit het perspectief van God zing. Een catchy nummer, goeie simpele groove, een tekst die makkelijk te onthouden is, shockeert en dieper gaat dan mensen de eerste keer doorhebben. Ik heb er veel indruk mee kunnen maken, ook op mezelf. Ik heb het samengespeeld met strikkwartet StiX, met gitaarvirtuoos Febby Tasiran, en natuurlijk met Mullet. Het blijft in al z'n incarnaties overeind staan. Ik hou van dat nummer. Ik zing het graag.

Welke Haagse band of act heeft je het meest geïnspireerd, de afgelopen jaren?

Kane. En Taymir. En Piñata, Son Mieux, en The Indien. Maar even serieus: er is ontzettend veel talent in Den Haag, maar inspiratie haalde ik met de act Olax voornamelijk uit frustratie. En ik kan me er niet echt meer over opwinden. Bands zijn vet of populair of helemaal ruk, en ik geniet er niet meer of minder om. Dat heeft niks met Den Haag te maken, dat is een persoonlijke verandering. Ik wil gewoon eerlijke muziek zien. Ik wil gewoon eerlijke muziek maken en spelen. Dat deed ik als Olax, en dat ga ik blijven doen.

Wel, het was me een genoegen je te mogen interviewen, en ik ben er zeker bij, op Winterfest.

Dat lijkt me vanzelfsprekend. Mooie baard, trouwens.

Meer informatie over Olax en #dikkemetdeband (Olax ft. Mullet):

<https://facebook.com/dikkemetdebaard>

<http://download.olax.nl/album/God>

<http://youtube.com/TorksonPds>